DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

16. december 2008 *

I sag C-47/07 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 31. januar 2007,

Masdar (UK) Ltd, Eversley (Det Forenede Kongerige), ved A. Bentley, QC, og barrister P. Green,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Enegren og M. Wilderspin, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič (refererende dommer) og T. von Danwitz, samt dommerne A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský, A. Arabadjiev og C. Toader,

generaladvokat: J. Mazák
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. februar 2008,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. juni 2008,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Masdar (UK) Ltd (herefter »Masdar«) nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 16. november 2006, Masdar (UK) mod Kommissionen (sag T-333/03, Sml. II, s. 4377, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for Masdars påstand om erstatning af det tab, selskabet hævdede at have lidt på grund af manglende betaling for de ydelser, selskabet havde leveret i forbindelse med EF-bistandsprojekter.

Sagens baggrund

2 I begyndelsen af 1994 indgik Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og selskabet Hellenic Management Investment Consultants SA (herefter »Helmico«) inden for rammerne af fællesskabsprogrammet for teknisk bistand til Samfundet af Uafhængige Stater (»Programme for Technical Assistance to the Commonwealth of Independent States«) (TACIS) en kontrakt med henblik på at gennemføre et projekt i Moldavien. Denne kontrakt (herefter »den moldoviske kontrakt«) var en del af et projekt med titlen »Bistand til oprettelsen af en privat sammenslutning af landbrugere« (herefter »det moldoviske projekt«).

3 Helmico og Masdar indgik i april 1996 en aftale, hvorved Helmico overlod sidstnævnte at levere visse af de tjenesteydelser, der var omfattet af den moldoviske kontrakt.

4 Den 27. september 1996 indgik Kommissionen og Helmico en anden kontrakt. I medfør af denne kontrakt (herefter »den russiske kontrakt«) forpligtede Helmico sig til at levere tjenesteydelser i Rusland inden for rammerne af et projekt med titlen »Forbundssystem til godkendelse og afprøvning af frøsorter« (herefter »det russiske projekt«).

5 Helmico og Masdar indgik i december 1996 en aftale om underleverance til det russiske projekt, som var stort set identisk med den, der blev indgået i april 1996 for det moldoviske projekt.

6 Omkring slutningen af 1997 nærede Masdar bekymring vedrørende forsinket betaling fra Helmico, som undskyldte sig med, at disse forsinkelser skyldtes Kommissionen. Masdar kontaktede Kommissionens tjenestegrene og fik at vide, at denne havde betalt alle Helmicos regninger indtil dags dato. Masdar opdagede efter grundigere undersøgelser, at Helmico for sent eller på urigtig vis havde oplyst Masdar om de betalinger, som selskabet havde modtaget fra Kommissionen.

7 Den 2. oktober 1998 afholdtes et møde mellem en direktør for Masdar og repræsentanter fra Kommissionen (herefter »mødet den 2. oktober 1988«) for at undersøge problemerne i samarbejdet med Helmico.

8 Den 5. oktober 1998 sendte Kommissionen en skrivelse til Helmico, hvori den udtrykte sin bekymring over, at forskellene i synspunkterne mellem sidstnævnte og Masdar indebar en risiko for at skade gennemførelsen af det russiske projekt, og understregede, at den tillagde dette projekts gennemførelse stor betydning. Den anmodede Helmico om løfter i form af en erklæring underskrevet af både Helmico og Masdar. I denne skrivelse blev det præciseret, at Kommissionen, hvis den ikke havde modtaget et sådant løfte inden mandag den 12. oktober 1998, ville skride til andre midler for at sikre gennemførelsen af det nævnte projekt.

9 Helmico svarede den 6. oktober 1998 Kommissionen med, at de forskellige synspunkter var blevet afklaret. Det blev ved dette svar præciseret, at Helmico var enig med Masdar om, at alle fremtidige betalinger — herunder de regninger, hvis behandling var under udførelse — vedrørende det russiske projekt ville blive udført til en af Masdar angivet bankkonto og ikke til Helmicos bankkonto. Denne skrivelse bar den håndskrevne bemærkning: »Godkendt af S, Masdar, 6. oktober 1998«. Masdar sendte en skrivelse, som var affattet i lignende vendinger, dateret samme dag og medunderskrevet af formanden for Masdar, til Kommissionen vedrørende de beløb, der skulle betales som led i den moldoviske kontrakt.

10 Helmico sendte den 7. oktober 1998 to andre skrivelser til Kommissionen, ligeledes medunderskrevet af S i Masdars navn. Deres indhold var identisk med skrivelserne af 6. oktober, bortset fra at skrivelsen vedrørende den russiske kontrakt ikke omtalte en bankkonto, mens skrivelsen vedrørende den moldoviske kontrakt angav et bankkontonummer i Helmicos navn i Athen med henblik på fremtidige betalinger.

11 Helmico affattede den 8. oktober 1998 to skrivelser til de personer i Kommissionens tjenestegren for »kontrakterne«, som administrerede projekterne, for at anmode dem om at udføre alle fremtidige betalinger inden for rammerne af den russiske og den moldoviske kontrakt til en bankkonto i Helmicos navn i Athen.

12 Helmico og Masdar underskrev samme dato en aftale, der gav Masdars formand fuldmagt til at overføre midler fra de to konti, der var nævnt i skrivelserne til Kommissionen af 7. og 8. oktober 1998.

13 Kommissionen udsendte den 10. november 1998 sin afsluttende projektrapport om det russiske projekt. Fire ud af de seks undersøgte grupper blev vurderet som »fremragende«, en blev vurderet som »god« og endelig én som »samlet set tilfredsstillende«. Det blev i denne rapport konkluderet, at »projektet er ledt og gennemført eksemplarisk«. Kommissionen udsendte den 26. februar 1999 sin afsluttende projektrapport om det moldoviske projekt, hvorved to af de undersøgte grupper blev vurderet som »gode« og fire andre som »samlet set tilfredsstillende«.

14 Kommissionen sendte den 29. juli 1999 en skrivelse til Masdar, hvorved den anførte, at den — efter at være blevet oplyst om, at der forelå økonomiske uregelmæssigheder mellem Helmico og Masdar ved gennemførelsen af den russiske og den moldoviske kontrakt — havde udsat samtlige betalinger, som endnu ikke var gennemført. Kommissionen, som var bevidst om Masdars økonomiske vanskeligheder, oplyste ligeledes Masdar om, at man som led i det russiske projekt ville overføre 200 000 EUR aconto til Helmicos konto, som var omtalt i de anvisninger, som dette selskab meddelte den 8. oktober 1998. Beløbet på 200 000 EUR blev i august 1999 overført til denne konto og blev efterfølgende overført til Masdars konto.

15 Fra december 1999 til marts 2000 skrev Masdars formand til flere af Kommissionens embedsmænd samt til kommissionsmedlemmet med ansvar for eksterne forbindelser, Chris Patten. Blandt de forskellige fremsatte spørgsmål blev der spurgt om betaling for de tjenesteydelser, som Masdar havde leveret.

16 Generaldirektøren for Kommissionens Fælles Tjeneste for Eksterne Forbindelser skrev til Masdars formand for at oplyse denne om følgende:

»Kommissionen har efter grundige overvejelser (hvorunder flere muligheder blev forudset, herunder den endelige opløsning af de to kontrakter ved yderligere betalinger til Masdar beregnet ud fra de udførte arbejder og de omkostninger, De har afholdt) endeligt besluttet at tilbagesøge de midler, der tidligere er blevet udbetalt til kontrahenten, Helmico. Retligt set forekommer det, at Helmicos ledere eller fordringshavere må anse enhver betaling, som er foretaget direkte til Masdar (selv gennem Helmicos bankkonto, som De har fuldmagt til), for en svigagtig retsakt, såfremt Helmico er insolvent. Endvidere er det ikke sikkert, at de beløb, som Kommissionen har overført, i tilfælde af en tvist mellem Helmico og Masdar endeligt vil være erhvervet af Masdar, som Kommissionen ønsker det.«

17 Kommissionen skrev den 23. marts 2000 til Helmico for at inddrage selskabet i Kommissionens afslag på at betale de udsatte regninger og for at anmode det om at tilbagebetale i alt 2 091 168,07 EUR. Kommissionen tog dette skridt, efter at man havde konstateret, at Helmico havde handlet svigagtigt ved gennemførelsen af den moldoviske og den russiske kontrakt.

18 Masdar anlagde den 31. marts 2000 sag mod Helmico for High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, hvorved selskabet krævede betaling for de tjenesteydelser, det havde udført som underleverandør inden for rammerne af den moldoviske og den russiske kontrakt for i alt 453 000 EUR. Denne sag er udsat på ubestemt tid.

19 Kommissionen udstedte den 4. april 2000 to indtægtsordrer rettet til Helmico i henhold til artikel 28, stk. 2, i finansforordningen af 21. december 1977 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 356, s. 1), som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder.

20 Masdar kontaktede i løbet af år 2000 og 2001 Kommissionen for at undersøge muligheden for at blive direkte betalt af denne for de arbejder, som blev gennemført for og afregnet med Helmico. Der blev afholdt flere møder herom mellem Masdars advokater og Kommissionens tjenestegrene.

21 Kommissionen svarede den 16. oktober 2001, at oplysningerne var blevet videresendt til de kompetente tjenestegrene under Generaldirektoratet for Budget, det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig og Kontoret for Økonomi- og Kontraktforhold, der varetog TACIS-programmerne, og at Kommissionens tjenestegrene ville tage alle nødvendige skridt for at eftersøge Helmicos ledere.

22 Kommissionen forklarede den 1. februar 2002 i et skriftligt svar på en forespørgsel fra Masdars advokater, at der den 4. april 2000 var blevet udstedt to officielle indtægtsordrer over for Helmico. Den ene vedrørte den moldoviske kontrakt og et beløb på 1 236 200,91 EUR, og den anden vedrørte den russiske kontrakt og et beløb på 854 967,16 EUR, eller i alt 2 091 168,07 EUR.

23 Den 18. februar 2003 blev der afholdt et nyt møde mellem Masdars advokater og Kommissionens tjenestegrene.

24 Masdars advokater sendte den 23. april 2003 et anbefalet brev til Kommissionens tjenestegrene, som blev afsluttet med følgende erklæring:

»Medmindre Kommissionen senest den 15. maj 2003 er i stand til at fremsætte et konkret forslag til betaling af min klient for de leverede tjenesteydelser, vil der blive iværksat et erstatningssøgsmål mod Kommissionen for Retten i Første Instans i henhold til artikel 235 EF og 288 EF […]«

25 Kommissionen foreslog ved telefax af 15. maj 2003 til Masdars advokater et møde med henblik på at drøfte et eventuelt forlig, hvorved Kommissionen ville betale Masdar 249 314,35 EUR for de arbejder, der blev udført efter, at man opdagede de af Helmico begåede uregelmæssigheder, såfremt Masdar kunne fremlægge beviser for en aftale, der bestemte, at selskabet skulle betales direkte af Kommissionen, hvis det fuldførte det russiske og det moldoviske projekt.

26 Masdars advokater svarede ved anbefalet brev af 23. juni 2003 Kommissionen, at de afviste at fortsætte forhandlingerne på grundlag af Kommissionens forslag, idet man fremlagde detaljerne for Masdars krav samt betingelserne for, at selskabet ville deltage i et møde.

27 Dette anbefalede brev blev fulgt op af en telefax af 3. juli 2003, hvori Masdars advokater anmodede Kommissionen om et svar på muligheden for inden den 15. juli 2003 at planlægge et møde på de fremlagte betingelser. I denne telefax var det tilføjet, at man ville anlægge sag for Retten i Første Instans, hvis et sådant møde ikke blev afholdt.

28 Kommissionen svarede ved skrivelse af 22. juli 2003, at man ikke kunne imødekomme Masdars betalingskrav.

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom

29 Masdar anlagde ved stævning indleveret den 30. september 2003 sag ved Retten med påstand om erstatning i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF. Masdar støttede sin erstatningspåstand på princippet om forbud mod ugrundet berigelse (de in rem verso), princippet om uanmodet forretningsførelse (negotiorum gestio), tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og endelig den omstændighed, at den adfærd, som er udvist af Kommissionens tjenestegrene, udgør en fejl eller undladelse, som påførte Masdar en skade.

30 Den 6. oktober 2005 blev der afholdt et uformelt møde for Retten i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse for at undersøge muligheden for at afslutte sagen med et forlig.

31 Ved afslutningen af retsmødet, der fandt sted samme dag, meddelte Retten parterne en frist indtil den 30. november 2005 med henblik på at undersøge mulighederne for et forlig i sagen.

32 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 29. november 2005 oplyste Kommissionen Retten om, at der ikke kunne opnås det påtænkte forlig mellem parterne.

33 Efter at have bemærket i den appellerede doms præmis 69, at »sagsøgerens erstatningskrav hviler dels på ordninger om ansvar uden for kontraktforhold, uden at der foreligger en retsstridig adfærd fra Fællesskabets institutioner eller disses befuldmægtigede ved udøvelsen af deres hverv (ugrundet berigelse og uanmodet forretningsførelse), dels på ordningen om Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold med tilstedeværelsen af en retsstridig adfærd fra dets institutioner og disses befuldmægtigede ved udøvelsen af deres hverv (tilsidesættelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning og Kommissionens fejl eller undladelser)«, har Retten først afvist argumenterne støttet på ugrundet berigelse og uanmodet forretningsførelse med følgende begrundelse:

»91 […] ordningen med ansvar uden for kontraktforhold — i den form, ordningen er indrettet i de fleste nationale retssystemer — [indeholder] ikke nødvendigvis […] betingelser om, at sagsøgtes adfærd er ulovlig eller culpøs. De søgsmål, der er støttet på ugrundet berigelse eller uanmodet forretningsførelse, er indrettet på under særlige civilretlige omstændigheder at skabe et grundlag for, at der stiftes en ikke-kontraktlig forpligtelse, der som hovedregel består i, at den, der har opnået en berigelse, eller den begunstigede henholdsvis skal tilbagebetale det uretmæssigt modtagne eller skal yde erstatning til forretningsføreren.

92 Det følger således ikke heraf, at Kommissionen skal frifindes for disse anbringender, som sagsøgeren har fremført, om ugrundet berigelse eller om uanmodet forretningsførelse, alene fordi betingelsen om institutionens ulovlige adfærd ikke er opfyldt, som Kommissionen principalt har gjort gældende.

93 […] artikel 288, stk. 2, EF [medfører] en forpligtelse for Fællesskabet til at erstatte skader forårsaget af dets institutioner uden at begrænse ordningen med Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold til kun at gælde for dets institutioners culpøse adfærd. […]

[…]

95 Følgelig skal det undersøges, om betingelserne for søgsmålet om ugrundet berigelse eller betingelserne for søgsmålet støttet på uanmodet forretningsførelse er opfyldt i denne sag, med henblik på at bestemme, om disse principper finder anvendelse.

96 Her må det […] konstateres, at der ud fra denne sags faktiske og retlige sammenhæng ikke kan gives medhold i søgsmål, som er støttet på ugrundet berigelse eller uanmodet forretningsførelse.

97 Disse søgsmål kan nemlig ud fra de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, ikke gennemføres, når fordelen ved berigelsen eller ved forretningsførelsen hviler på en kontrakt eller en lovforpligtelse. Det følger endvidere af de samme grundsætninger, at sådanne søgsmål almindeligvis kun kan anvendes subsidiært, dvs. når skadelidte ikke har nogen anden søgsmålsmulighed for at opnå det, som vedkommende har til gode.

98 Det står i den foreliggende sag fast, at der består et kontraktforhold mellem Kommissionen og Helmico og mellem Helmico og sagsøgeren. Det påståede direkte tab svarer til den betaling, som Helmico skylder sagsøgeren i medfør af kontrakten om underleverance, der er indgået mellem disse to parter, og som i denne forbindelse indeholder en værnetingsklausul, hvorefter de engelske og walisiske retsinstanser har kompetence vedrørende eventuelle tvister om kontrakten. Det tilkommer således utvivlsomt Helmico at betale de arbejder, sagsøgeren har udført, og påtage sig et eventuelt ansvar, der måtte følge af manglende betaling, hvilket endvidere viser sig ved det søgsmål, som sagsøgeren i denne forbindelse har indledt mod Helmico, og som, selv om sagen er udsat, verserer for High Court of Justice. Helmicos eventuelle insolvens kan ikke begrunde, at Kommissionen påtager sig dette ansvar, idet sagsøgeren ikke kan have to debitorer for den samme ret til betaling. Det følger nemlig af sagens akter, hvilket ikke anfægtes af sagens parter, at denne retssag for High Court of Justice vedrører betaling af de tjenesteydelser, der danner genstand for det foreliggende søgsmål.

99 Det følger heraf, at en eventuel berigelse af Kommissionen eller tab for sagsøgeren ikke kan betegnes som ugrundet, da forholdet hidrører fra den gældende kontrakt.

100 […] Det er af de nedenstående årsager åbenbart, at betingelserne for civilt søgsmål støttet på uanmodet forretningsførelse ikke er opfyldt.

101 Det skal bemærkes, at sagsøgerens gennemførelse af sine kontraktforpligtelser i forhold til Helmico ikke gyldigt kan betegnes som frivillig indgriben i en anden persons forretninger, som nødvendigvis skal varetages, hvilket kræves ved den pågældende handling. […] Endelig modsiger sagsøgerens argumentation ligeledes principperne om uanmodet forretningsførelse hvad angår den begunstigedes kendskab til forretningsførerens handling. Forretningsførerens handlinger foretages nemlig som hovedregel uden den begunstigedes vidende, eller i hvert fald uden at sidstnævnte er bevidst om nødvendigheden af at handle øjeblikkeligt. Sagsøgeren har selv gjort gældende, at selskabets beslutning om at fortsætte arbejderne i oktober 1998 fulgte af Kommissionens tilskyndelse.

102 Det er desuden relevant at bemærke, at de erhvervsdrivende ifølge retspraksis selv bærer de økonomiske risici, der er forbundet med deres virksomhed, i forhold til omstændighederne i hver enkelt sag […].

103 Det er ikke blevet godtgjort, at sagsøgeren har lidt et usædvanligt eller særligt tab, som overskrider grænserne for de økonomiske og forretningsmæssige risici, der knytter sig til selskabets virksomhed. Der foreligger i ethvert kontraktforhold en vis risiko for, at en kontrahent ikke gennemfører kontrakten på tilfredsstillende vis eller endog bliver insolvent. Det tilkommer kontrahenterne at afhjælpe denne risiko på passende vis i selve kontrakten. Sagsøgeren var ikke uvidende om, at Helmico ikke opfyldte sine forpligtelser i henhold til kontrakten, men valgte bevidst at fortsætte opfyldelsen af sine i stedet for at iværksætte en formel klage. Selskabet løb herved en handelsrisiko, som kan betegnes normal. […]«

34 Dernæst afvist Retten ligeledes Masdars øvrige anbringende. For så vidt angår argumenterne vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning forkastede Retten disse med følgende begrundelse:

»119 […] retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som er et af Fællesskabets grundprincipper, [omfatter] enhver borger, hos hvem Fællesskabets administration har givet anledning til begrundede forhåbninger ved at afgive præcise løfter. Sådanne løfter skal, uanset under hvilken form de er afgivet, være præcise, ubetingede og samstemmende og stamme fra pålidelige og troværdige kilder […]. Det er ligeledes fastslået ved retspraksis, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning udgør en retsgrundsætning, der tillægger borgerne rettigheder […]. Tilsidesættelsen af dette princip kan således pådrage Fællesskabet ansvar. Det gælder dog stadig, at de erhvervsdrivende selv skal bære de økonomiske risici, der er forbundet med deres virksomhed, under hensyntagen til de særlige omstændigheder i hver enkelt sag […].

120 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgerens påståede forhåbninger vedrørte Kommissionens betaling for de tjenesteydelser, der i henhold til kontrakten blev leveret til Helmico. Det må her fastslås, at det skriftlige materiale fra Kommissionen i den foreliggende sag, som Retten er i besiddelse af, på ingen måde kan fortolkes som præcise forsikringer, der kunne skabe begrundede forhåbninger hos sagsøgeren om, at Kommissionen påtog sig at betale selskabets tjenesteydelser.«

35 I den appellerede doms præmis 121-129 støttede Retten konstateringen i dommens præmis 120 ved en detaljeret undersøgelse af de forhold, der fremgår af sagsakterne.

36 For så vidt angår anbringendet vedrørende Kommissionens manglende omhu konstaterede Retten følgende:

»140 Det følger af sagsøgerens processkrifter, at Kommissionens adfærd, som anfægtes, er udsættelsen af betalingerne til Helmico. Ulovligheden i denne adfærd skulle for Kommissionens vedkommende bestå i ikke på forsvarlig måde at sikre, at den ikke påførte tredjemand tab og ellers ydede tredjemand erstatning for dette tab, da den foretog udsættelsen.

141 […] [F]or det første [har] sagsøgeren alene […] hævdet, at der findes en sådan pligt til omhu, uden at selskabet har forelagt den mindste form for bevis eller har fremført en juridisk argumentation til støtte for sin antagelse eller nærmere har angivet kilden til og omfanget af denne pligt. Det er Rettens vurdering, at en henvisning i uklare vendinger til de gældende almindelige grundsætninger i civilretten om culpaansvar uden for kontraktforhold og om det pønale uagtsomhedsansvar i de angelsaksiske retssystemer ikke giver mulighed for at godtgøre, at Kommissionen har en forpligtelse til at tage hensyn til tredjemands interesser, når den træffer en beslutning om udsat betaling af sine kontraktforhold. […] Retten skal […] konstatere, at sagsøgeren ikke har påvist nogen årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen af den påståede forpligtelse og den påberåbte skade. […]«

Parternes påstande

37 Appellanten har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Kommissionen tilpligtes at betale 448 947,78 EUR, som appellanten har nedlagt påstand om i første instans, eller subsidiært 249 314,35 EUR eller et beløb, Domstolen måtte finde passende, samt renter heraf.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser.

38 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Subsidiært forkastes appellantens krav om økonomisk godtgørelse, hvis Domstolen helt eller delvis ophæver den appellerede dom.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser.

— Subsidiært tilpligtes appellanten at bære en tredjedel af sine egne omkostninger i sagen for Retten, hvis Domstolen giver appellanten medhold.

Om appellen

39 Appellanten har i det væsentlige påberåbt sig fem anbringender til støtte for appellen, vedrørende for det første retlige fejl og manglende begrundelse i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om ugrundet berigelse, for det andet urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og retlige fejl i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om uanmodet forretningsførelse, for det tredje tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og manglende sammenhæng i begrundelse, for det fjerde fejlagtig behandling af anbringendet om fejl eller undladelse og for det femte ufuldstændig undersøgelse af de faktiske omstændigheder.

Første anbringende vedrørende retlige fejl og manglende begrundelse i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om ugrundet berigelse

Parternes argumenter

40 Appellanten beskylder Retten for fejlagtigt at have vurderet, at selskabet blot havde handlet i henhold til dets kontraktmæssige forpligtelser i forhold til Helmico.

41 Desuden foretog Retten urigtig retsanvendelse, idet den ikke tog hensyn til, at Kommissionen ikke var en almindelig medkontrahent for Helmico, men havde kompetence til at foretage tilbagesøgning. Ved først at lade appellanten færdiggøre arbejdet og dernæst udøve sine tilbagesøgningsbeføjelser har Kommissionen, ved at fratage de allerede eksisterende kontraktforhold deres praktiske virkning, opnået en ugrundet berigelse.

42 Kommissionen har bemærket, at appellanten ikke har ophævet sine kontrakter med Helmico.

43 Under alle omstændigheder var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 97-99 konstaterede, at Kommissionen ikke havde opnået ugrundet berigelse, idet dens fordel hidrørte fra kontrakten, som forbandt den med Helmico, og at appellanten var forpligtet til at handle i henhold til kontrakten om underleverancer, som den havde indgået med selv samme selskab.

Domstolens bemærkninger

44 Ifølge de retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, har en person, der har lidt et tab, der forbedrer en anden persons aktiver, uden at der er et juridisk grundlag for denne berigelse, normalt ret til tilbagebetaling for dette tab fra den berigede person.

45 I denne forbindelse indeholder søgsmål, der er støttet på ugrundet berigelse — i den form, de er indrettet i de fleste nationale retssystemer — som anført af Retten, ikke nødvendigvis betingelser om, at sagsøgtes adfærd er ulovlig eller culpøs.

46 Derimod er det, for at dette søgsmål kan gives medhold, væsentligt, at berigelsen ikke har noget gyldigt juridisk grundlag. Denne betingelse er ikke opfyldt, bl.a. når berigelsen hviler på kontraktmæssige forpligtelser.

47 Eftersom den ugrundede berigelse, som defineret ovenfor, er en kilde til forpligtelser uden for kontrakt, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, finder disse principper også anvendelse på Fællesskabet, når en fysisk eller juridisk person foreholder den at have opnået ugrundet berigelse på vedkommendes bekostning.

48 I øvrigt skal der — eftersom enhver forpligtelse, der følger af en ugrundet berigelse, nødvendigvis er uden for kontrakt — gives mulighed for, som Retten har gjort det i denne sag, at den kan påberåbes i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF.

49 Søgsmål støttet på ugrundet berigelse henhører ganske vist ikke under ordningen for ansvar uden for kontrakt i egentlig forstand, der forudsætter, at en række betingelser skal være opfyldt vedrørende den retsstridige adfærd, der foreholdes Fællesskabet, det eventuelle tab samt årsagssammenhængen mellem denne adfærd og det påberåbte tab (jf. bl.a. dom af 9.9.2008, forenede sager C-120/06 P og C-121/06 P, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 106 og den deri nævnte retspraksis). Det adskiller sig fra søgsmål indledt i henhold til nævnte ordning, idet der ikke stilles krav om bevis for en retsstridig adfærd fra sagsøgtes side, og end ikke, at der ganske

enkelt er tale om en adfærd, men alene kræves bevis for en berigelse hos sagsøgte uden gyldigt juridisk grundlag og et tab for sagsøgeren, der er forbundet med nævnte berigelse.

50 På trods af disse kendetegn kan muligheden for at indlede et søgsmål støttet på ugrundet berigelse mod Fællesskabet imidlertid ikke nægtes borgerne alene med den begrundelse, at EF-traktaten ikke udtrykkeligt foreskriver en søgsmålsadgang for denne type søgsmål. En fortolkning af artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF, der udelukker denne mulighed, vil føre til et resultat, der er i strid med princippet om effektiv domstolsbeskyttelse fastslået i Domstolens praksis og bekræftet ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret i Nice den 7. december 2000 (EFT C 364, s. 1) (jf. dom af 13.3.2007, sag C-432/05, Unibet, Sml. I, s. 2271, præmis 37, og af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, præmis 335).

51 Det er henset til disse indledende betragtninger, at det skal undersøges, om Retten begik fejl, da den undersøgte spørgsmålet om ugrundet berigelse.

52 Det fremgår af den appellerede dom, at Retten afviste appellantens argumenter med den begrundelse, at der bestod et kontraktforhold mellem Kommissionen og Helmico og mellem Helmico og appellanten. Retten udledte af denne omstændighed, at enhver berigelse af Kommissionen eller tab for appellanten hidrørte fra den gældende kontrakt og derfor ikke kunne betegnes som ugrundet.

53 Ifølge Retten havde appellanten desuden et alternativt middel til at opnå det, som selskabet havde til gode, idet appellanten i henhold til kontrakterne om under-

leverancer indgået med Helmico kunne indlede et søgsmål mod sidstnævnte om kontraktansvar ved de engelske og walisiske retter, der er udpeget i de nævnte kontrakter.

54 Som det er anført i denne doms præmis 46, er det korrekt, at en berigelse alene kan betegnes som »ugrundet«, hvis den hviler på kontraktmæssige forpligtelser.

55 Når kontrakter, i henhold til hvilke der leveres ydelser, derimod viser sig at være ugyldige og ophører, skal berigelsen for modtageren af disse ydelser, efter principperne udviklet i medlemsstaternes retssystemer, under visse betingelser medføre tilbagebetaling.

56 Uden at det er nødvendigt at undersøge, under hvilke betingelser en sådan tilbagebetaling i sidstnævnte tilfælde skal ske, skal det konstateres, at Retten anvendte sondringen mellem berigelser, der følger af kontraktforhold og »ugrundede« berigelser, kort beskrevet ovenfor, korrekt.

57 Af de grunde, som generaladvokaten har fremført i punkt 53 og 54 i forslaget til afgørelse, kunne Retten slå fast, at kontrakterne indgået mellem Kommissionen og Helmico på den ene side og mellem Helmico og appellanten på den anden side ikke var ophørt. Retten udledte af denne omstændighed med rette, at der ikke var en forpligtelse uden for kontrakt for Fællesskabet til at afholde appellantens omkostninger for at gennemføre det russiske og det moldoviske projekt.

58 Retten konstaterede bl.a., at appellanten, der godt vidste, at Helmico ikke opfyldte sine forpligtelser i henhold til kontrakten, bevidst valgte at fortsætte opfyldelsen af sine forpligtelser. Den bemærkede ligeledes, at appellanten, i henhold til værnetingsklausulen i de kontrakter, appellanten har indgået med Helmico, havde indledt et søgsmål mod dette selskab.

59 Desuden understregede Retten med rette, at ethvert kontraktforhold indebærer en risiko for, at en kontrahent ikke gennemfører kontrakten på tilfredsstillende vis eller endog bliver insolvent. Der er tale om en handelsrisiko, som er forbundet med erhvervsdrivendes virksomhed.

60 Dette sidste element har en særlig betydning i forbindelse med EF-bistandsprogrammerne. Det er ikke usædvanligt, at den medkontrahent, til hvilken Fællesskabet har overladt et projekt, begrænser sig til forvaltningen heraf og uddelegerer projektets udførelse til underleverandører, der i givet fald også samarbejder med underleverandører. I en sådan sammenhæng skal enhver erhvervsdrivende, der er deltager i projektet, acceptere risikoen for at vedkommendes medkontrahent bliver insolvent eller begår uregelmæssigheder, der fører til udsættelse af betalingerne fra Fællesskabet, og endda udstedelse af indtægtsordrer. Under disse betingelser kan det ikke umiddelbart antages, at de tab, der følger af, at risikoen realiseres, bør give anledning til ad hoc-betalinger fra Fællesskabets side.

61 Det følger heraf, at Retten ikke begik en retlig fejl eller undlod at begrunde i forbindelse med behandlingen af det første spørgsmål om ugrundet berigelse. Det første anbringende må følgelig forkastes.

Det andet anbringende vedrørende urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og retlige fejl i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om uanmodet forretningsførelse

Parternes argumenter

62 Ifølge appellanten er begrundelsen i den appellerede dom angående uanmodet forretningsførelse faktisk og retlig forkert.

63 Rettens konstateringer, hvorefter appellantens indgriben ikke var frivillig, og Kommissionen kunne forvalte projekterne, er åbenbart urigtige.

64 Retten begik desuden en retlig fejl, idet den i den appellerede doms præmis 101 fandt, at princippet om uanmodet forretningsførelse ikke finder anvendelse, når den begunstigede er bevidst om nødvendigheden af at handle.

65 Kommissionen har anført, at konstateringen i den appellerede doms præmis 97 ff., hvorefter appellanten havde handlet i henhold til selskabets kontrakter med Helmico, er tilstrækkelig til at afvise argumenterne vedrørende uanmodet forretningsførelse.

Domstolens bemærkninger

66 Uden at det er nødvendigt at undersøge, om Retten har foretaget en korrekt juridisk kvalificering af søgsmålet støttet på uanmodet forretningsførelse, skal det konstateres, at de af appellanten fremførte argumenter i forbindelse med dette andet anbringende under alle omstændigheder ikke kan tiltrædes.

67 For det første kan appellanten ikke med føje hævde, at selskabets ydelser skete frivilligt. Således har appellanten såvel i første instans som i denne appel understreget, at det er fordi selskabet antog, at Kommissionen havde garanteret betalingen af dets ydelser, at det fortsatte med at levere dem, efter at uregelmæssighederne begået af Helmico blev opdaget. Allerede af denne grund kan det ikke fastslås, at Retten ved ikke at anerkende, at der var tale om en frivillig indgriben, foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.

68 Hvad dernæst angår argumentet om, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, idet den konstaterede, at Kommissionen var i stand til at forvalte projekterne, er det tilstrækkeligt at bemærke, at appellanten ikke har fremlagt oplysninger, hvoraf det fremgår, at Kommissionen ikke længere kunne sikre forvaltningen af det omhandlede program eller de omhandlede projekter.

69 Endelig skal det for så vidt angår argumentet om retlige fejl bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 101 har understreget, at »som hovedregel« foretages forretningsførerens handlinger uden den begunstigedes vidende, eller i hvert fald uden at sidstnævnte er bevidst om nødvendigheden af at handle øjeblikkeligt. I modsætning til det af appellanten anførte har Retten altså ikke udelukket, at princippet om uanmodet forretningsførelse kan påberåbes under omstændigheder, hvor den begunstigede var bevidst om en sådan nødvendighed.

70 Appellens andet anbringende skal derfor ligeledes forkastes.

Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og manglende sammenhæng i begrundelsen

Parternes argumenter

71 Appellanten har gjort gældende, at der ikke er sammenhæng mellem Rettens præmisser vedrørende ugrundet berigelse og uanmodet forretningsførelse på den ene side og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning på den anden side.

72 Appellanten har anført, at Retten i den appellerede doms præmis 101 har bemærket, at Kommissionen tilskyndede appellanten til at fortsætte leveringen af tjenesteydelserne, og i nævnte doms præmis 148, at Kommissionen og appellanten udviste en fælles vilje til, at sidstnævnte gennemførte projekterne og blev betalt. Derfor er konklusionen i den appellerede doms præmis 130, hvorefter det må »konkluderes, at de tilgængelige forhold undersøgt uafhængigt eller som en helhed ikke viser, at der er afgivet præcise forsikringer fra Kommissionens side, hvorved sagsøgeren er blevet givet begrundede forhåbninger, der giver denne mulighed for at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning«, åbenbart urigtig.

73 Subsidiært har appellanten gjort gældende, at kriteriet anvendt af Retten er for restriktivt i tilfælde som det foreliggende. Ifølge appellanten skal det konstateres, at der foreligger en præcis forsikring, når fællesskabsinstitutionens adfærd er af en sådan art, at den tilskynder en underleverandør til at levere tjenesteydelser til fordel for

institutionen, under omstændigheder, hvor det er blevet klart, at denne underleverandør ikke vil blive betalt af den primære medkontrahent.

74 Kommissionen har for det første gjort gældende, at dette anbringende vedrører spørgsmål om faktiske omstændigheder og derfor ikke kan antages til realitetsbehandling.

75 Hvad dernæst angår princippet om beskyttelse af den berettigede forventning har Kommissionen bemærket, at Retten foretog en detaljeret undersøgelse af, dels om de skriftlige dokumenter fra Kommissionen kunne fortolkes som præcise forsikringer, for at den påtog sig ansvaret for betalingerne, dels om beviserne gav anledning til, at det kunne antages, at sådanne præcise forsikringer var blevet givet under mødet den 2. oktober 1998.

Domstolens bemærkninger

76 Det skal indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet, om begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende eller utilstrækkelig, er et retsspørgsmål, der som sådan kan rejses under en appelsag (dom af 25.1.2007, forenede sager C-403/04 P og C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries og Nippon Steel mod Kommissionen, Sml. I, s. 729, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

77 Dette anbringende kan endvidere antages til realitetsbehandling, idet det vedrører en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Appellantens argumenter herom har ikke til formål at fastlægge visse faktiske omstændigheder, men vedrører kriteriet anvendt af Retten for anvendelsen af nævnte princip.

Spørgsmålet, om Retten har anvendt den rette juridiske standard ved bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, er således et retsspørgsmål (dommen i sagen Sumitomo Metal Industries og Nippon Steel mod Kommissionen, præmis 40).

78 I modsætning til det af Kommissionen anførte skal dette anbringende derfor realitetsbehandles.

79 Hvad for det første angår påstanden om, at der ikke er sammenhæng i begrundelsen, har appellanten gjort gældende, at Rettens konstatering af, at Kommissionen havde samme mål som Masdar, nemlig den fuldstændige gennemførelse af projekterne som oprindeligt planlagt, og havde tilskyndet sidstnævnte til at fortsætte leveringen af tjenesteydelserne, er i strid med dens konklusion, hvorefter Kommissionen ikke havde givet præcise forsikringer.

80 Dette argument kan ikke tages til følge. Som Retten har anført i den appellerede doms præmis 120, vedrørte appellantens påståede præcise forsikringer Kommissionens betaling for de tjenesteydelser, som Masdar havde leveret til Helmico. Den omstændighed — konstateret af Retten andetsteds i den appellerede dom — at Kommissionen, idet den ønskede, at projekterne blev gennemført som planlagt, havde tilskyndet appellanten til at fortsætte leveringen af tjenesteydelser, har åbenbart ingen forbindelse med appellantens argument om, at Kommissionen havde forpligtet sig til at betale appellanten direkte. Derfor er der ingen manglende sammenhæng mellem Rettens konstateringer vedrørende Kommissionens ønsker med hensyn til gennemførelsen af projekterne på den ene side og Kommissionens afslag på at betale appellanten direkte på den anden side.

81 Hvad dernæst angår kriteriet udtrykt af Retten i den appellerede doms præmis 119 med henblik på anvendelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning i det foreliggende tilfælde skal det konstateres, at dette er i overensstemmelse med fast retspraksis, hvorefter ingen kan påberåbe sig en tilsidesættelse af nævnte princip, når der ikke foreligger præcise løfter, som er afgivet til vedkommende af administrationen (jf. i denne retning dom af 22.6.2006, forenede sager C-182/03 og C-217/03, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, Sml. I, s. 5479, præmis 147, og af 18.7.2007, sag C-213/06 P, AER mod Karatzoglou, Sml. I, s. 6733, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

82 Appellanten har gjort gældende, at betingelsen om præcise forsikringer skal finde anvendelse med en vis smidighed i tilfælde som det foreliggende. Der er en berettiget forventning, når fællesskabsinstitutionens adfærd er af en sådan art, at den kan tilskynde en underleverandør til at levere tjenesteydelser til fordel for institutionen i tilfælde, hvor det er blevet klart, at denne underleverandør ikke vil blive betalt af Fællesskabets medkontrahent.

83 Denne argumentation kan ikke tages til følge.

84 Det bemærkes, at den ordning for bistandsprogrammer, som er fastlagt i Fællesskabets lovgivning, er baseret på, at Kommissionens medkontrahent skal opfylde en række forpligtelser, som giver den pågældende ret til betaling af det fastsatte finansielle tilskud. En medkontrahent kan i en situation, hvor denne ikke har gennemført projektet i overensstemmelse med vilkårene for ydelse af det finansielle tilskud, ikke under henvisning til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kræve betaling for nævnte finansielle tilskud (jf. i denne retning dom af 13.3.2008, forenede sager C-383/06 — C-385/06, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening m.fl., Sml. I, s. 1561, præmis 56).

85 Dette giver Kommissionen mulighed for i tilfælde af uregelmæssigheder begået af en medkontrahent i forbindelse med et EF-bistandsprojekt at opfylde sine forpligtelser, der består i at bevare Fællesskabets finansielle interesser og dets budgetdisciplin.

86 I denne sammenhæng, der er karakteriseret ved, at den finansielle overvågning af projektet får større betydning, kan underleverandørerne ikke støtte sig på uklare indicier for at gøre en berettiget forventning gældende om, at Kommissionen vil foretage en finansiel handling til fordel for dem ved at betale deres tjenesteydelser direkte. En sådan berettiget forventning kan kun følge af præcise forsikringer fra denne institutions side, der uden tvetydighed angiver, at den garanterer betalingen af underleverancetjenester. Som Retten imidlertid har konstateret, er det ikke godtgjort, at sådanne forsikringer foreligger.

87 Herefter skal tredje anbringende ligeledes forkastes.

Fjerde anbringende vedrørende en fejlagtig behandling af anbringendet om en fejl eller undladelse

Parternes argumenter

88 Appellanten har gjort gældende, at det er med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 141 har konkluderet, »at sagsøgeren alene har hævdet, at der findes en […] pligt til omhu [som beskrevet i præmis 140], uden at selskabet har forelagt den mindste form for bevis eller har fremført en juridisk argumentation til støtte for sin antagelse«, eftersom appellanten i lyset af en juridisk analyse af begreberne fejl og undladelse havde anført, at når Kommissionen udøver sin beføjelse til at udsætte betalingen i henhold til en kontrakt i tilfælde af uregelmæssigheder begået af medkontrahenten, velvidende at en underleverandør arbejdede for medkontrahenten, skal den udvise omhu for at sikre

sig, at den ikke påfører nævnte underleverandør uret. I øvrigt har appellanten gjort gældende, at Kommissionen åbenbart har handlet uagtsomt, idet den først har ladet appellanten gennemføre arbejderne og derefter har udøvet sine beføjelser til at foretage tilbagesøgning.

89 Kommissionen har gjort gældende, at det var med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 141 konkluderede, at appellanten ikke havde begrundet sit argument.

Domstolens bemærkninger

90 Som Domstolen allerede har bemærket, indebærer begrebet uagtsomhed en handling eller undladelse, hvorved den ansvarlige person tilsidesætter den pligt til at udvise agtpågivenhed, som personen burde og kunne have overholdt under hensyntagen til vedkommendes egenskaber, viden og færdigheder (jf. i denne retning dom af 3.6.2008, sag C-308/06, Intertanko m.fl., Sml. I, s. 4057, præmis 74-77).

91 Det er derfor muligt, at fællesskabsadministrationen pådrager sig ansvar uden for kontrakt for retsstridig adfærd, når den ikke handler med al den omhu, der kræves, og

derfor forårsager et tab (jf. i denne retning dom af 7.11.1985, sag 145/83, Adams mod Kommissionen, Sml. s. 3539, præmis 44, og af 28.6.2007, sag C-331/05 P, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, Sml. I, s. 5475, præmis 24).

92 Denne pligt til at udvise omhu ligger i princippet om god forvaltningsskik. Den finder almindeligvis anvendelse på fællesskabsadministrationens handlinger i forholdet til offentligheden. Den bør derfor ligeledes overholdes af Kommissionen i dens forhold til Masdar og i dens stillingtagen i forhold til denne virksomhed.

93 Pligten til at udvise omhu har imidlertid ikke den udstrækning, som appellanten tillægger den. Nævnte pligt indebærer, at fællesskabsadministrationen skal handle med omhyggelighed og omtanke. Til gengæld påhviler det ikke administrationen at se bort fra enhver skade, der påføres de erhvervsdrivende på grund af opfyldelsen af normale kommercielle risici, som den, der er beskrevet i denne doms præmis 59.

94 Desuden har Masdar, som det fremgår af de faktiske omstændigheder beskrevet af Retten og opsummeret i denne doms præmis 14, gennem en af Helmicos bankkonti modtaget et betydeligt beløb for at tage hensyn til den vanskelige situation, som selskabet befandt sig i.

95 Henset til de foregående betragtninger var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 141 fastslog, at Kommissionen hverken skulle indrette sine synspunkter efter appellantens interesser eller oprette en ad hoc-mekanisme, såsom betalingen af restbeløbene for finansielle tilskud til en konto, som appellanten havde fuldmagt til.

96 Det følger heraf, at appellens fjerde anbringende må forkastes.

Femte anbringende vedrørende en ufuldstændig undersøgelse af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

97 Appellanten er af den opfattelse, at Retten burde have undersøgt den sammenhæng, som mødet den 2. oktober 1998 fandt sted i, yderligere, bl.a. ved at høre den vidneforklaring, som appellanten havde foreslået.

98 Ifølge Kommissionen har Retten foretaget en detaljeret undersøgelse af spørgsmålet, om der foreligger præcise forsikringer eller ej, og den af appellanten foreslåede vidneforklaring ville ikke have kunnet ændre Rettens konstateringer på grundlag af de andre beviser, der blev fremlagt under den skriftlige og mundtlige forhandling.

Domstolens bemærkninger

99 Hvad angår førsteinstansens vurdering af en begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse fremsat af en af sagens parter bemærkes, at det alene tilkommer Retten at bedømme, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges til afgørelse. Spørgsmålet om, hvilken beviskraft dokumenterne i sagen har, henhører under den vurdering af de faktiske omstændigheder, som kun Retten kan foretage, og som ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret under appelsagen, medmindre Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de forelagte beviser, eller det fremgår af de fremlagte dokumenter, at Rettens konstateringer er

materielt urigtige (jf. bl.a. dom af 10.7.2001, sag C-315/99 P, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. I, s. 5281, præmis 19, og af 11.9.2008, forenede sager C-75/05 P og C-80/05 P, Tyskland m.fl. mod Kronofrance, Sml. I, s. 6619, præmis 78).

100 Eftersom det ikke i nærværende sag er godtgjort, at der foreligger en urigtig gengivelse eller materielt urigtige oplysninger, fandt Retten, at oplysningerne i dokumenterne var tilstrækkelige til, at den kunne træffe afgørelse i sagen.

101 Femte anbringende skal derfor forkastes.

102 Da ingen af appellantens anbringender kan tages til følge, bør appellen forkastes.

Sagens omkostninger

103 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i henhold til samme reglements artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har

nedlagt påstand om, at Masdar tilpligtes at betale sagens omkostninger, og selskabet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Masdar (UK) Ltd betaler sagens omkostninger.

Underskrifter